

*blējana

Runic:

Pronunciation: /'blɛ:.ja.nã/

verb · Weak class 1

Meanings

to bleat

Etymology

From Proto-Indo-European *b^hleh₁-ye/o-, from root *b^hleh₁- ('to bleat'). Cognate with Latin *fleō* ('to cry, weep'), Slovene bléjati ('to bleat'), Russian блéять (bléjat', 'to bleat').

Conjugation

Present active

Person	Indicative	Subjunctive	Imperative
1st singular	blējō	blējau	—
2nd singular	blēisi	blējais	blēi
3rd singular	blēipi	blējai	blējapau
1st dual	blējōs	blējaiw	—
2nd dual	blējapiz	blējaiþiz	blējapiz
1st plural	blējamaz	blējaim	—
2nd plural	blēip	blējaiþ	blēip
3rd plural	blējanþi	blējain	blējanþau

Present passive

Person	Indicative	Subjunctive
1st singular	blējai	—
2nd singular	blējasai	blējaisau
3rd singular	blējaþai	blējaipau
1st dual	—	—
2nd dual	—	—
1st plural	blējanþai	blējainþau
2nd plural	blējanþai	blējainþau
3rd plural	blējanþai	blējainþau

Past

Person	Indicative	Subjunctive
1st singular	blēidō	blēidēdī
2nd singular	blēidēz	blēidēdīz
3rd singular	blēidē	blēidēdī
1st dual	blēidēdū	blēidēdīw
2nd dual	blēidēdudiz	blēidēdīdiz
1st plural	blēidēdum	blēidēdīm
2nd plural	blēidēdud	blēidēdīd
3rd plural	blēidēdun	blēidēdīn

Non-finite Forms

Infinitive	Present Participle	Past Participle
blējanaŋ	blējandz	blēidaz

Descendants

***blājan** (Proto-West Germanic)

blēen (Middle Low German)

***blājan** (Proto-West Germanic)

 ***blǣan** (Old English)

bleat (English)

***blājan** (Proto-West Germanic)

blāen (Old High German)

blæn, blæjen (Middle High German)

blähen (German)

[View on Wiktionary](#)